

Jeg ser altså ikke noget problem – og slet ikke noget politisk problem – i, at arbejdsmarkedet skal overvåges til gavn for lønmodtagernes sundhed og velfærd.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 591

9) Til arbejdsministeren af:

Helge Sander (V):

»Er det ministerens opfattelse, at f.eks. en montør fra et privat servicefirma kan stille krav om at få stillet et specielt spiselokale (med toiletter) til rådighed for indtagelse af frokosten, eller skal han gives ret til at køre tilbage til firmaet for at spise frokost m.v.?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge dagspressen har Arbejdstilsynet i henhold til arbejdsmiljølovens § 77 pålagt postmesteren i Brønderslev at indrette spiserum og toiletter på postbudenes ruter i stedet for som hidtil at lade dem spise frokost på en kro. Man kunne frygte, at tilsvarende påbud ville blive givet private firmaer under sammenlignelige forhold.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan forstå, at det igen er Brønderslevsagen, der er baggrunden for spørgsmålet. Den sag er jo klaret, men jeg skal selvfølgelig svare på spørgsmålet, når det er stillet.

Også når det gælder montører, handler det om arbejdsmiljøet, men det handler også om at skabe fornuftige løsninger, der ikke gør livet vanskeligere end højst nødvendigt, og det giver reglerne mulighed for præcis som i den forrige sag.

Arbejdstilsynet har oplyst, at velfærdsforanstaltninger for montører kan skabes på tre måder: På selve arbejdsstedet eller i umiddelbar nærhed af dette, i skurvogne eller andre flytbare enheder eller på et samlingssted, udgangssted el. lign.

For ansatte med skiftende arbejdssteder er der således mulighed for at stille faciliteter til rådighed på udgangsstedet, sådan at f.eks. en montør kan køre tilbage til firmaet for indtagelse af frokost.

Der er også andre måder, som jeg kan komme tilbage til, hvis det er ønskeligt. Hvis de her

nævnte måder ikke er anvendelige, f.eks. fordi arbejdet består i eller er forbundet med transport over større afstande eller det ikke er hensigtsmæssigt at benytte et samlingssted, skal arbejdsgiveren sikre, at den ansatte har adgang til velfærdsforanstaltninger på anden rimelig og forsvarlig måde.

Det kan f.eks. ske ved passende ophold på egnede steder, egen bolig, cafeteria og lign. eller ved brug af transportmidlet, hvis det er egnet hertil. Den ansatte må dog ikke henvises til at benytte faciliteter i egen bolig, hvis arbejdet er stærkt tilsmudsende og medfører risiko for forurening.

Jeg vil sige til hr. Helge Sander, at jeg faktisk ikke mener, at der er grundlag for at nære bekymringer om de her spørgsmål.

Helge Sander (V):

Jeg takker for det lidt chokerende svar. Jeg må jo forstå svaret således, at hvis en montør og en sælger eller en person, som i øvrigt altid færdes på landevejen, er f.eks. 100 eller 200 km væk fra arbejdsstedet, fra udgangspunktet, har arbejdsgiveren en forpligtelse til at finde et passende sted. Man kan ikke, som det hidtil har været praksis, bruge kroer og lignende steder.

Det vil jeg blot gerne have bekræftet af arbejdsministeren, for hvis svaret er et klart ja, er der ikke yderligere kommentarer fra min side. Så tror jeg til gengæld, der er et erhvervs- liv, som vil blive lidt overrasket over de krav, som kan komme, fra de mange, mange mennesker, som jo færdes på vore landeveje i dag i erhvervslivets tjeneste.

Kort og godt: Hvis det er således, at der ikke er mulighed for at leve op til de tre punkter, ministeren nævner her, er det altså erhvervsle- derne, virksomhederne, der har til opgave at finde et passende sted, jf. besvarelsen af det forrige spørgsmål.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt sige til hr. Helge Sander, at det til enhver tid er arbejdsgiverens ansvar, hvad enten medarbejderen befinder sig det ene eller andet sted, at leve op til lovens regler om velfærdsforanstaltninger.

Også her er der faktisk ganske vide muligheder for at gøre det fleksibelt og ordentligt og få drøftet tingene fornuftigt, roligt og stille igennem, så jeg må sige, at jeg har meget svært ved at forstå hr. Helge Sanders bekymring og hr. Helge Sanders næsten skrækslagne udtryk i blikket i anledning af mit første svar.